

לזכרו של מיק

אם תעבור דרך השכונה שלנו
לא תוכל לשכוח אותנו.
על יד ביתו משטח פסיפס.
רומא לא נבנתה ביום אחד
ולא משטח זה.
אבן לאבן,
שברי מרצפות,
נתחי שיש בגוונים שונים
לוקטו מכל פינות
הכפר הקטן היפה.
כאן תקרא היסטוריה.
הוא בדביקות, באומנות
בסבלנות, באהבה.
במלאכת כפיים
עצמית.
אחרון הפועלים האמיתיים אולי.

הוא יעמוד לעשי עד.
ואם פרח היון
לארץ לא נודעת,
הדי קולו יהדהדו,
מעשי ידיו יעידו
שכאן היה אדם
שאי אפשר לשכוח.

כך בכל דבר,
והיו דברים רבים.
דבק בכול, בכל נפשו -
רקיעות עור יפיפיות,
פיתוח קול, מעמיק בכל.
ומעל הכול,
הבית.
קן לזוג יונים,
לגוזליהם ולגוזלי
גוזליהם.